

Sygn. akt I Ca 120/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Antoni Smus

Sędziowie SSO Katarzyna Powalska

SSO Przemysław Majkowski

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa S. N.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w S.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 27 grudnia 2012 r. sygn. akt I C 452/11

postanawia:

odrzuć apelację powoda jako wniesioną po terminie.

**Sygn. akt I Ca 120/13**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił powództwo S. N. przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w S. o zadośćuczynienie, nie obciążając jednocześnie powoda kosztami postępowania w sprawie.

***Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:***

Powód przebywa obecnie w Areszcie Śledczym w P.. Od 2 marca do 28 kwietnia 2011 r. S. N. był osadzony w Zakładzie Karnym w S., pawilonie C, sześćoosobowej celi nr 44. Zdaniem powoda, z uwagi na warunki bytowe, naruszono w tym czasie szereg jego dóbr osobistych: godność, prawo do intymności oraz prawo do humanitarnego traktowania przez organy państwa. W złożonym przez siebie pozwie dochodził zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł. Powód podniósł następujące zarzuty: brak prywatności i oświetlenia w kącie sanitarnym, brak radiowęzła, brak warunków do utrzymania higieny osobistej, brak należytego oświetlenia i wentylacji w celach, brak należytego wyposażenia cel w sprzęty, brak bieżącej prasy, brak dostępu do zajęć sportowych na świetlicy, brak higieny przy wydawaniu posiłków.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że dobra osobiste powoda nie zostały naruszone, a odpowiedzialność Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w S. na podstawie art. 23 k.c., 24 k.c. i art. 448 k.c. jest nieuzasadniona. Jak argumentował Sąd meriti, podstawową przesłanką cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych jest ustalenie, że dobro osobiste zostało naruszone działaniem bezprawnym i jedynie ta przesłanka warunkuje roszczenia zmierzające do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych, jak i roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W związku z obowiązującą zasadą domniemania bezprawności, pozwany ma obowiązek udowodnić istnienie okoliczności wyłączających bezprawność.

Analizy podniesionych zarzutów Sąd Rejonowy dokonał przez pryzmat regulacji prawnej objętej ustawą z 6 czerwca 1997 r. kodeks karny wykonawczy oraz m.in. rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. Nr 186, poz. 1820). Mając na uwadze powyższe unormowania Sąd stwierdził, że warunki panujące na terenie Zakładu Karnego w S. nie odbiegają od standardów obowiązujących w innych tego rodzaju placówkach i nie mogą stanowić podstawy uwzględnienia żądania powoda. Odnosząc się do zarzutu braku należytej wentylacji i niewłaściwego sposobu wydawania pożywienia, Sąd uznał w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, że są one bezpodstawne. Jak ustalił, w Zakładzie Karnym w S. przeprowadzana jest coroczna kontrola wentylacji, a swobodny obieg powietrza w celi umożliwia drożna kratka wentylacyjna. Posiłki są wydawane pod nadzorem szefa kuchni przez więźniów podlegającym stałej kontroli lekarskiej. Bezzasadny był również, zdaniem Sądu, zarzut braku intymności, gdyż z uwagi na specyfikę miejsca, w którym przebywał powód zachodziła wynikająca z przepisów prawa konieczność monitorowania zachowań więźniów w celu zapewnienia im bezpieczeństwa, ochrony życia oraz zdrowia. Nie zasadne były również twierdzenia powoda, że funkcjonariusze służby więziennej szykanowali i poniżali go. Ograniczenia uczestnictwa w zajęciach kulturalno – oświatowych, sportowych, otrzymywania prasy, korzystania z odbiorników telewizyjnych wynikają z przepisów prawa i są związane ze statusem powoda jako osadzonego. Ponadto cela, w której przebywał powód jest należycie doświetlona zarówno światłem sztucznym, jak i naturalnym, a ze względu na nie zabudowanie kącabnia sanitarnego do wysokości sufitu (a jedynie do 2 m), światło dociera również do niego.

W przekonaniu Sądu Rejonowego, pozwany wywiązywał się ponadto z obowiązków wynikających z art. 109 § 1 kkw, 110 kkw, i 111 kkw. Powód otrzymywał pościel, piżamę, środki czystości i higieniczne, mógł korzystać z własnej odzieży, otrzymywał posiłki o odpowiedniej wartości odżywczej. Dokonana przez powoda ocena warunków panujących w Zakładzie Karnym w S. ma więc jedynie charakter subiektywny. Marginalnie Sąd dodał, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z 10 maja 2012 r. (IV CSK 473/11), nawet gdyby powód wykazał zasadność zarzutów to naruszenie dóbr osobistych byłoby nieuzasadnione ze względu na krótki czas osadzenia.

Skoro działania pozwanego nie były bezprawne, nie zostały naruszone dobra osobiste powoda - Sąd nie znalazł podstaw, by w oparciu o art. 448 k.c. przyznać powodowi zadośćuczynienie.

***Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się powód wnosząc apelację, którą zaskarżył wyrok w całości.***

Wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego orzeczenia. Wyrokowi zarzucił niezgodność ze stanem faktycznym.

**Sąd Okręgowy zważył :**

apelacja powoda jako wniesiona po upływie przepisanej terminu podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 369 k.p.c., apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem. Jeżeli strona nie zażądała uzasadnienia wyroku w terminie tygodniowym od ogłoszenia jego sentencji, termin do wniesienia apelacji biegnie od dnia, w którym upłynął termin do żądania uzasadnienia. Apelacja powinna być zatem wniesiona w terminie ściśle określonym przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Zasadniczo jest on dwutygodniowy, liczony od dnia doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem, a jedynie wówczas gdy strona nie zażądała sporządzenia uzasadnienia wyroku - biegnie od dnia, w którym upłynął termin do zażądania uzasadnienia.

Stosownie natomiast do treści art. 370 k.p.c. w zw. z art. 373 k.p.c., sąd drugiej instancji odrzuci apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu.

Z akt sprawy wynika, że w dniu 10 stycznia 2013 r. do Sądu Rejonowego w Sieradzu wpłynął wniosek powoda o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Zarządzenie w przedmiocie doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem wykonano 17 stycznia 2013 r., a pismo je obejmujące doręczone zostało powodowi 22 stycznia 2013 r. W dniu 6 lutego 2013 r. S. N. złożył w D. Ewidencji Aresztu Śledczego w P. apelację.

W sprawie niniejszej powód zażądał sporządzenia uzasadnienia, dlatego też początek biegu dwutygodniowego terminu do złożenia przez niego apelacji przypada na dzień, w którym doręczono mu odpis wyroku z uzasadnieniem, tj. 22 stycznia 2013 r. Powód wniósł apelację 6 lutego 2013 r. – zatem jeden dzień po terminie, który upłynął 5 lutego 2013 r. Dodać jednocześnie należy, że skarżący złożył pismo obejmujące apelację w D. Ewidencji Aresztu Śledczego w P., a jak wynika z treści art. 165 k.p.c., oddanie pisma obejmującego apelację przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego jest równoznaczne z wniesieniem apelacji do sądu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 373 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację odrzucił.